

Покаянието

Написано от неизвестен
Сряда, 08 Юни 2005 18:33

Покаянието, според учението на Църквата, е възвръщане на кръщението, втора благодат, очистване на съвестта, обещание на Бога за нов живот, примирение с Бога чрез добри дела. Неразкаянието води към духовна смърт. За неразкаяните се сам Господ казва: ако се не покаете, всички тъй ще загинете /Лук. 13:3/. Но и не всички от ония, които пристъпват към тайнството покаяние се очистват, защото не са изпълнили всички условия, необходими за истинско покаяние.

Начало на покаянието е съзнанието за греховете и съкрушението за тях: когато се върнеш от пътя на беззаконието и въздъхнеш, тогава ще се спасиш /Ис. 30:15/. Някои хора, поради незнание или поради невнимание към своето спасение, смятат, че тайнството покаяние се състои само в изповедта. Те мислят, че устното изповядване на греховете пред духовника, те ги очистват напълно то тях. Но не таква покаяние очаква от нас Господ. Той иска ние да почувстваме цялата тежест на греховете си, да боледуваме заради тях, да ги омием със сълзи на сърдечно съкрушение и да дадем твърдо обещание да поправим живота си. Само тогава нашето покаяние е истинско и приятно на Бога. За образци на таква покаяние ни служат блудният син, митарят и мого други, споменати в светото Евангелие. С дълбока скръб трябва да кажа, че голяма част от вярващите не принасят необходимото покаяние и поради това не се поправя духовният им живот. Грехът властва над тези хора, страстите им не се укротяват и те, неочистени от вътрешните си духовни рани, завършват своето земно съществуване в робуване на греха, живеещ в тях.

Изповядването на греховете трябва да бъде чистосърдечно, без ни най-малко укриване или самооправдание. Ако някой скрие нещо на изповед, той приема двоен грях на душата си. Макар и да имаме големи грехове, не бива да се срамуваме да ги открием пред духовника, защото и той е човек със същите слабости, както мнозина, но е облечен в благодатна сила, за да връзва и развързва нашите съгрешения.

Два недъга, или два вида болести са причина за нашата неразкаяност и за постоянстването ни в някои грехове. Първият недъг е пълното отчаяние и неверие в спасението ни, а вторият е излишното упование на Божието милосърдие. Отчаянието се състои в това, че човек, съзнавайки многото си грехове, вече не се надява да получи прощение от Бога за тях и затова си позволява все повече и повече да затъва в бездната на беззаконията, а злите духове се възползват от това, за да доведат грешника до пълна гибел. До падението ни, казва св. Иоан Лествичник, демоните ни представят Бога като човеколюбив, а след падението ни - като неумолим. Светите отци ни съветват да отблъскваме този лукав помисъл на отчаяние с крепката надежда на Божието милосърдие. Ако сме победени, да станем и да започнем отново борба с противниците и така да продължаваме до края на живота си, помнейки думите на пророка: „не се радвай за мене, моя неприятелко. Макар да съм паднал, но ще стана; макар да съм в мрак, но Господ е светлина за мене“ /Мих. 7:8/. Старите навици, казва Лествичникът, често измъчват и оногова, който плаче и желае да се избави от тях. В този случай демоните навяват печал в душата на каещия се и му внушават безнадеждност в покаянието. Тази зла мисъл ще отблъснем като си спомним за онези, които са съгрешили и след това са се покаjali. Безброй много грешници изповядвали греховете си, падайки пред нозете на Спасителя и се сподобявали да

Покаянието

Написано от неизвестен
Сряда, 08 Юни 2005 18:33

получат прошка за тях. "Недей греши вече, за да не те сполети нещо по-лошо, казал Жизнодавецът на покаялия се болен" /Иоан 5:14/. "Прощават ти се греховете," извикал той, вдигайки грешницата, която оросявала със сълзи на покаяние пречистите Му нозе /Лук. 7:48/.

Всички грехове на човешкия род имат предел, като човешки, но Божието милосърдие няма граница. Господ прощава всички грехове на ония, които се разкайват защото няма непростими грехове, освен неизповяданите. Според светите Отци и Юда-предателят би бил опростен, ако се бе покаял.

Несъмнен признак на оставяне на предишните грехове е не само действителното отклоняване от тях, но и непрекъснатото противене на всяко греховно пожелание, съпроводени от страх да не паднем отново във властта на греха и сатаната и от пълна ненавист към греховете. Трябва да помним греховете си, защото това ще ни доведе до въздържание от тях. Не бива, обаче, да си спомняне с подробности за извършените грехове, защото това не е полезно, а само да помним, че сме грешни пред Бога.

Покаяние, което е постигнало целта си - опрощаването на греховете - привлича в душата на човека Пресветия Дух Божи и чрез Него дава залог на вярващия за вечно спасение в Иисуса Христа.